

Ήταν μια φορά τρία μικρά λυκάκια
που ήθελαν να χτίσουν ένα δικό τους σπίτι.

Όμως ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι,
είχε άλλα σχέδια στο μυαλό του...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Τα τρία μικρά λυκάκια

Εικονογράφηση: Έλεν Οξένμπερυ

Τα τρία μικρά λυκάκια

180Η ΧΙΛΙΑΔΑ

9 789602 402399
ISBN 978-960-240-239-9
ΚΩΔ. 29003

www.minoas.gr

MINOAS

MINOAS
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσανε τρία μικρά λυκάκια με φουντωτές ουρές και μυτερά αυτιάκια. Το πρώτο ήταν άσπρο, το δεύτερο μαύρο και το τρίτο γκρίζο με πράσινη ουρά*.

Μια μέρα τα φώναξε η μαμά τους και τους είπε:

— Καλά μου λυκάκια, μεγαλώσατε πια κι έφτασε ο καιρός να χίσετε δικό σας σπίτι. Άντε λοιπόν στο καλό κι ένα σας λέω:

Να φυλαγόσαστε από τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι!

— Μείνε ήσυχη, μανούλα, θα έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα, υποσχέθηκαν τα λυκάκια και πήρανε το δρομί δρομάκι.

* Η ουρά του δεν ήταν πάντα πράσινη· ήταν πράσινη μόνο όταν τη βούταγε στην κατσαρόλα με το σπανακόρυζο.

Εκεί που πηγαίνανε, ανταμώσανε ένα καγκουρό που έσπρωχνε ένα καρότσι γεμάτο κόκκινα και γκρίζα τούβλα.

—Να ζήσεις, καλό μας καγκουρό! του είπανε. Μας δίνεις λίγα τούβλα να χτίσουμε σπιτάκι;

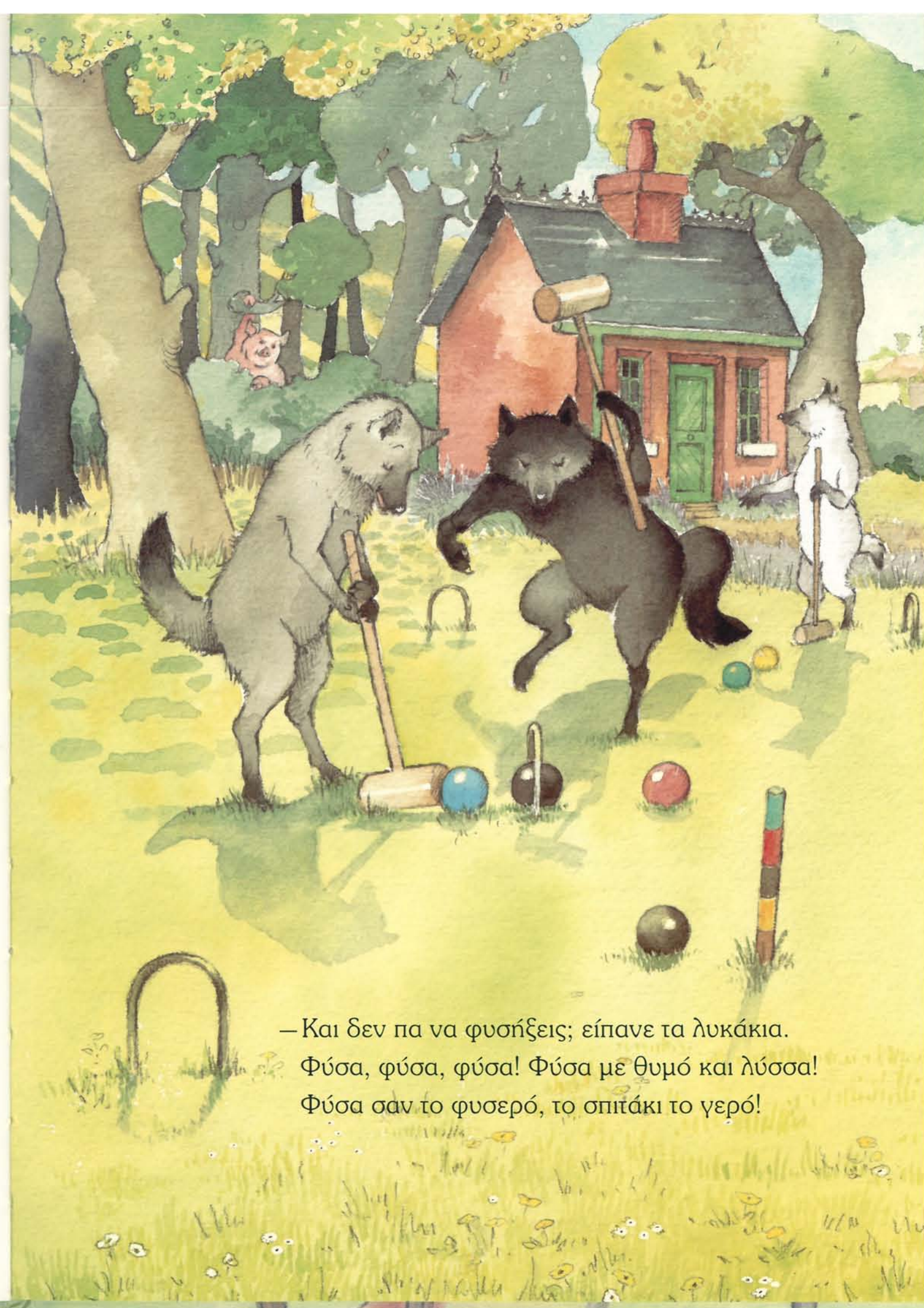
—Μετά χαράς! αποκρίθηκε το καγκουρό, που το λέγανε Ζιπ-Ζιπ Ζορό.

Και τους χάρισε όσα τούβλα θέλανε και τρία παραπάνω. Τα λυκάκια στρωθήκανε στη δουλειά και χτίσανε ένα τούβλινο σπιτάκι.

Την άλλη μέρα, εκεί που παίζανε στον κήπο, τι να δούνε;
Τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι! Αμέσως τρέξανε
και κλειστήκανε στο σπιτάκι τους. Ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό
γουρούνι, χτύπησε την πόρτα και είπε:

- Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα,
ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!
- Δεν τρελαθήκαμε! απαντήσανε τα λυκάκια.
- Αν δεν ανοίξετε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φόρα!
Με θυμό και φόρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ρίξω!

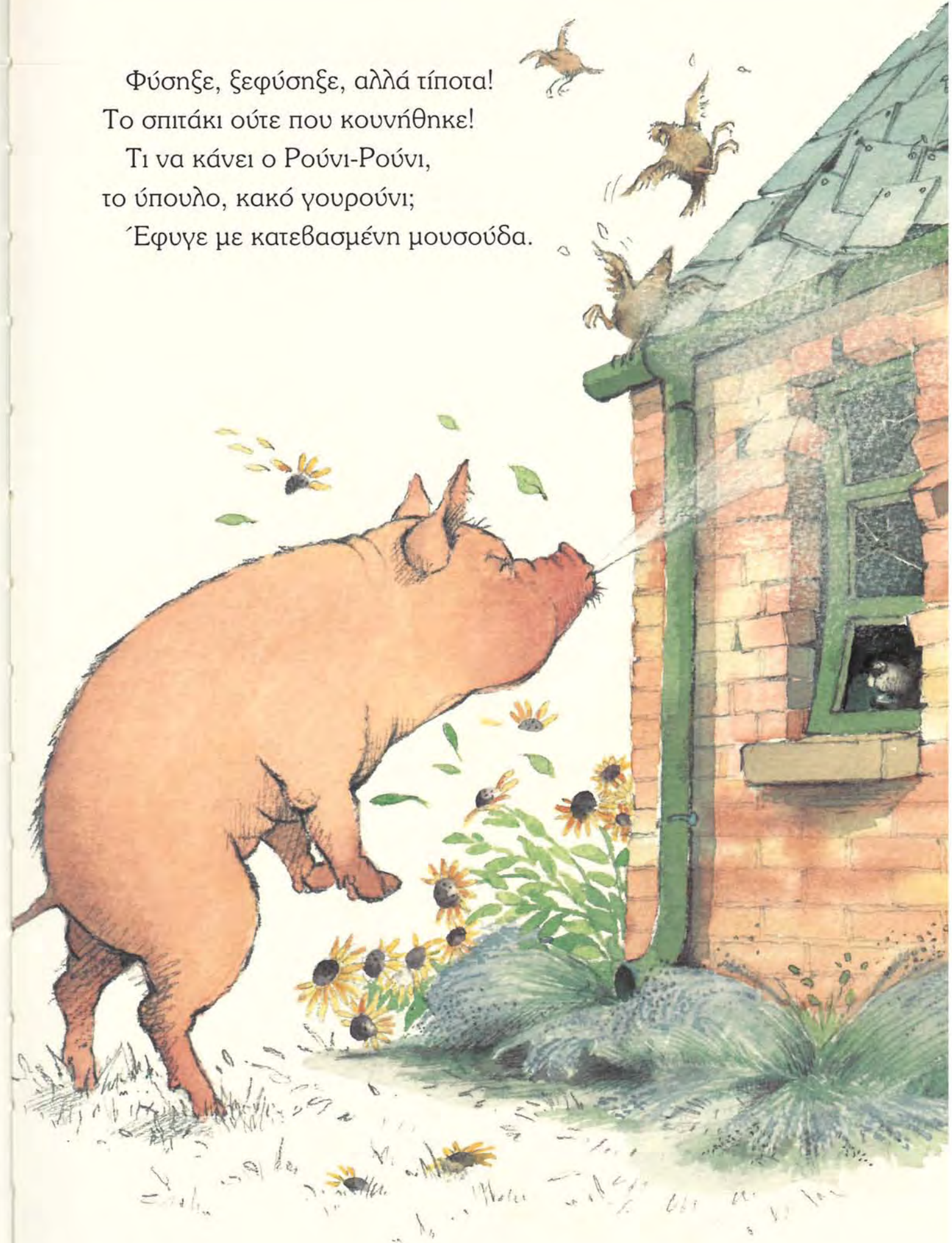
– Και δεν πα να φυσήξεις; είπανε τα λυκάκια.
Φύσα, φύσα, φύσα! Φύσα με θυμό και λύσσα!
Φύσα σαν το φουσερό, το σπιτάκι το γερό!

Και πράγματι, ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι,
πήρε μια βαθιά βαθιά ανάσα και μετά φύσηξε.

Φύσηξε δυνατά σαν σίφουνας, άγρια σαν ανεμοθύελλα,
ορμητικά σαν δέκα τυφώνες φύσηξε. Κάπως έτσι δηλαδή:
Φουουουουουου! Φουουουουουουου! Φουουουουουουουου!

Φύσηξε, ξεφύσηξε, αλλά τίποτα!
Το σπιτάκι ούτε που κουνήθηκε!
Τι να κάνει ο Ρούνι-Ρούνι,
το ύπουλο, κακό γουρούνι;
Έφυγε με κατεβασμένη μουσούδα.

Σε λίγο όμως ξαναγύρισε. Αυτή τη φορά κρατούσε ένα σφυρί, ένα πελώριο σφυρί. Μια και δυο γκρέμισε το σπίτι και πήρε στο κυνήγι τα λυκάκια.

Τα λυκάκια κρυφτήκανε
πίσω από ένα πηγάδι φοβισμένα,
με μουσούδια σκονισμένα.

— Τι κάνουμε τώρα; είπε το άσπρο λυκάκι.

— Έλα ντε! είπε το μαύρο.

— Πρέπει να χτίσουμε πιο γερό σπίτι! είπε το γκρίζο λυκάκι.

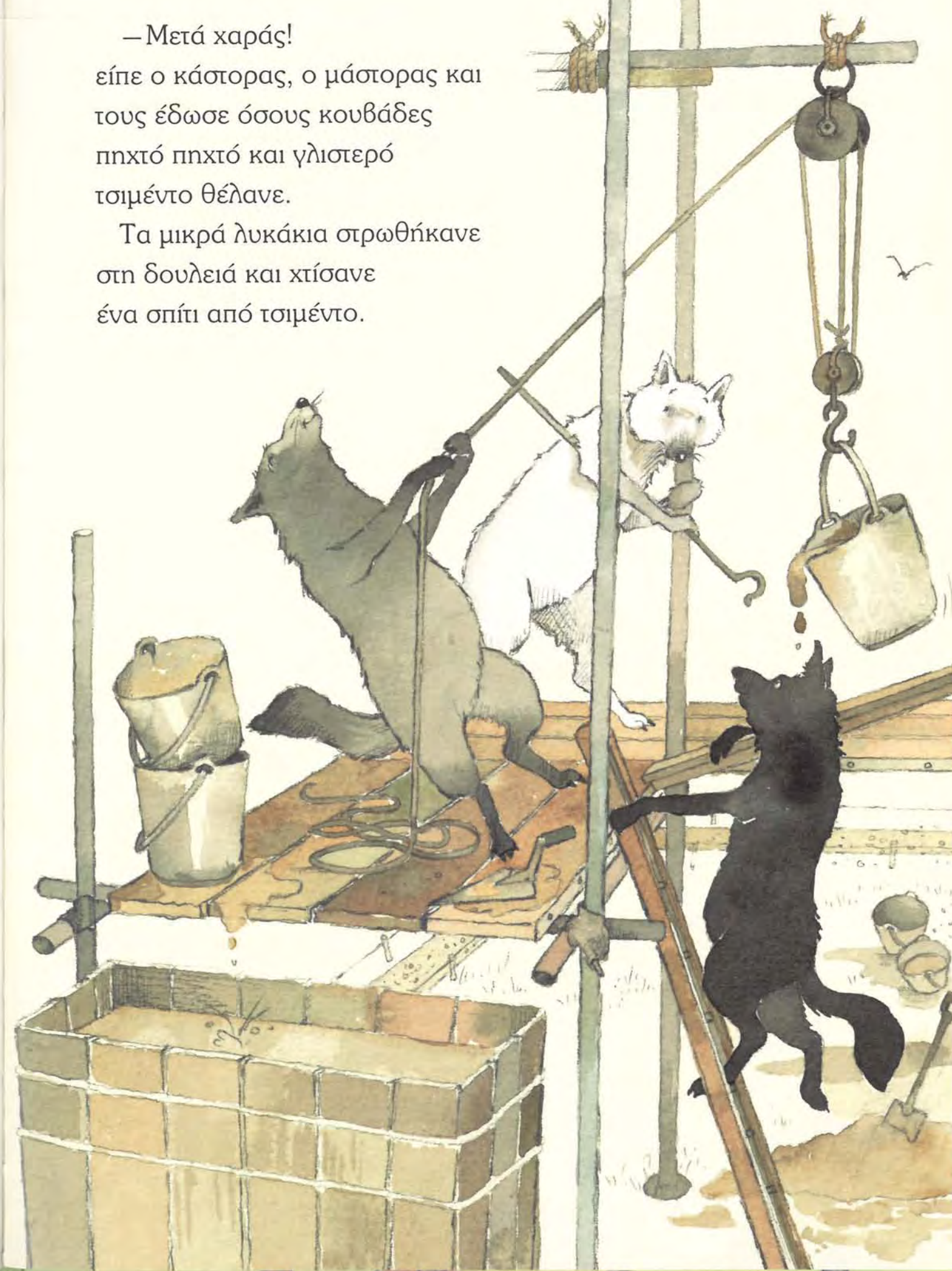
Πάνω στην ώρα είδανε ένα μάστορα-κάστορα. Σιγοσφύριζε ανέμελα και ανακάτευε πηχτό και γλιστερό τσιμέντο σε μια μπετονιέρα.

— Να ζήσεις, μάστορα-κάστορα! του είπανε. Μας δίνεις λίγο τσιμέντο να χτίσουμε σπιτάκι;

— Μετά χαράς!

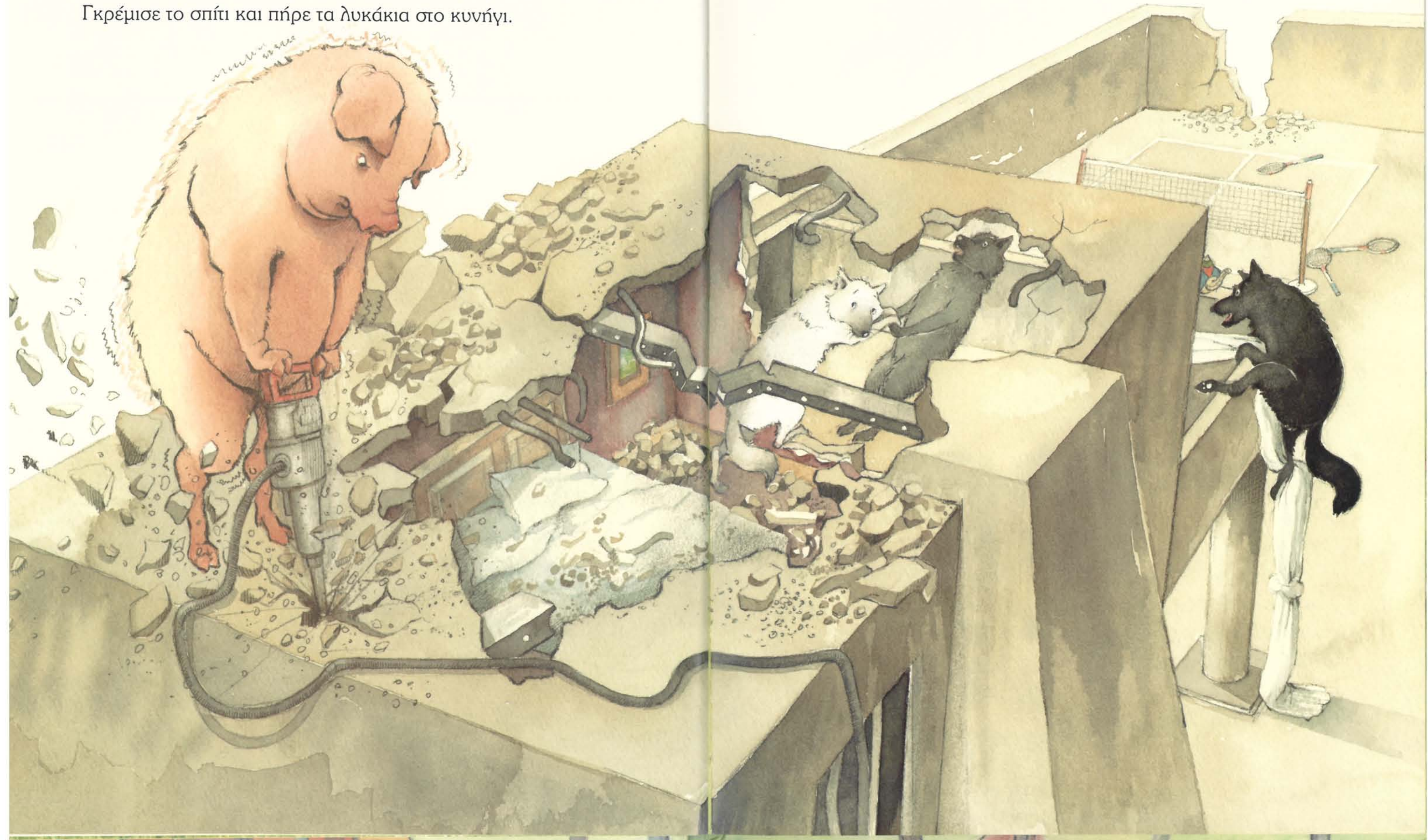
είπε ο κάστορας, ο μάστορας και τους έδωσε όσους κουβάδες πηχτό πηχτό και γλιστερό τσιμέντο θέλανε.

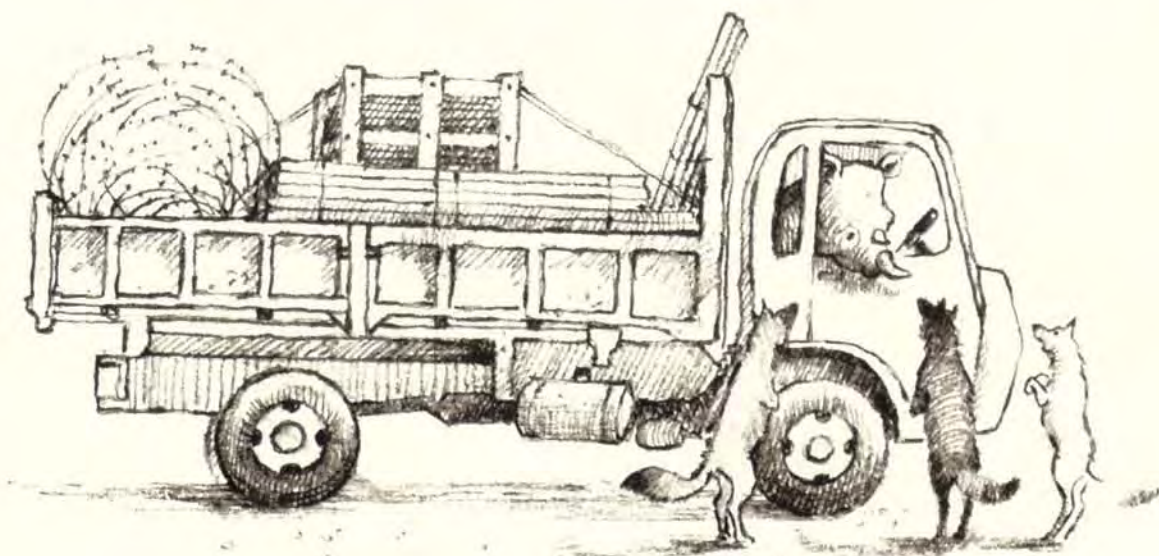
Τα μικρά λυκάκια στρωθήκανε στη δουλειά και χτίσανε ένα σπίτι από τσιμέντο.

Τι να κάνει ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι;
Έφυγε ρουθουνίζοντας, απογοητευμένο. Σε λίγο όμως
ξαναγύρισε. Αυτή τη φορά κρατούσε ένα κομπρεσέρ.
Γκρέμισε το σπίτι και πήρε τα λυκάκια στο κυνήγι.

Τα λυκάκια, με τρεμουλιαστές ουρίτσες και μουσούδια
σκονισμένα, κρυφτήκανε πίσω από ένα φράχτη φοβισμένα.

— Τι κάνουμε τώρα; είπε το μαύρο λυκάκι.

— Έλα ντε! είπε το γκρίζο.

— Πρέπει να χτίσουμε ένα σπίτι ακόμα πιο γερό! είπε το άσπρο.

Πάνω στην ώρα, εντελώς τυχαία, έτυχε να περνάει από κει ένα φορτηγό που το οδηγούσε ένας ρινόκερος. Ήταν φορτωμένο με πλάκες από ατσάλι, κατσαρό συρματοπλέγμα, σιδερένιες αλυσίδες, λουκέτα και πόρτες από χρηματοκιβώτια.

Τα τρία μικρά λυκάκια κάνανε οτοστόπ.

— Να ζήσεις, καλέ μας ρινόκερε! του είπανε μόλις φρενάρισε. Μας δίνεις λίγες πλάκες από ατσάλι, λίγο κατσαρό συρματοπλέγμα, λίγες σιδερένιες αλυσίδες, μερικά λουκέτα και μια πόρτα από χρηματοκιβώτιο;

— Μετά χαράς! είπε ο ρινόκερος, που τον λέγανε Πόπο Λιμπόπο.

Και τους έδωσε απ' όλα. Και ατσάλι και συρματοπλέγμα και σιδερένιες αλυσίδες και λουκέτα και μια πόρτα από χρηματοκιβώτιο.

— Αυτό θα πει σιγουριά και ασφάλεια! είπανε μόλις τελειώσανε. Ας είναι καλά ο Πόπο Λιμπόπο!

Την άλλη μέρα, εκεί που πηδούσανε σχοινάκι με τις αλυσίδες, τι να δούνε; Τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι! Αμέσως τρέξανε και κλειστήκανε στο ατσάλινο σπιτάκι τους. Ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, χτύπησε το κουδούνι και είπε από τη θυροτηλεόραση:

- Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα,
ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!
- Α παράτα μας, απαντήσανε τα λυκάκια.
- Αν δεν ανοίξετε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φόρα!
Με θυμό και φόρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ρίξω!

– Και δεν πα να φυσήξεις; είπανε τα λυκάκια.
Φύσα, φύσα, φύσα! Φύσα με θυμό και λύσσα!
Φύσα σαν το φουσερό, το σπιτάκι το γερό!

Και πραγματικά, ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, πήρε μια βαθιά βαθιά ανάσα και μετά φύσηξε. Φύσηξε δυνατά σαν σίφουνας, άγρια σαν ανεμοθύελλα, ορμητικά σαν χίλιοι τυφώνες φύσηξε.

Κάπως έτσι δηλαδή: Φουουουουουουου!
Φουουουουουουου! Φουουουουουουου!

Φύσηξε και ξεφύσηξε, αλλά τίποτα! Το σπίτι ούτε που κουνήθηκε!

Τι να κάνει ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι; Έφυγε. Σε λίγο όμως ξαναγύρισε. Αυτή τη φορά είχε φέρει μαζί του δυναμίτη.

Τίναξε το σπίτι
στον αέρα
και πήρε τα λυκάκια
στο κυνήγι.

Τα λυκάκια, με τρεμουλιαστές ουρίτσες,
μουσούδια κατασκοπισμένα
και αυτάκια πολύ πολύ καφαλισμένα,
κρυφτήκανε σε μια κουφάλα φοβισμένα.

— Πάλι την πάθαμε! είπε το γκρίζο λυκάκι.

— Την πάθαμε, δε λες τίποτα! είπε το άσπρο λυκάκι. Κάτι φταίει, αλλά τι;

— Έλα ντε! είπε το μαύρο λυκάκι.

Πάνω στην ώρα, είδανε ένα φλαμίνγκο που έσπρωχνε ένα καρότσι με λουλούδια.

— Να ζήσεις, καλό μας φλαμίνγκο! του είπανε. Μας δίνεις λίγα λουλούδια να χτίσουμε σπιτάκι;

— Μετά χαράς! είπε το φλαμίνγκο, που το λέγανε Φίνγκο-Μίνγκο. Και τους χάρισε όσα λουλούδια θέλανε κι ακόμα παραπάνω.

Τα τρία λυκάκια στρωθήκανε στη δουλειά και χτίσανε ένα λουλουδένιο σπίτι: έναν τοίχο από κρινάκια και βιολέτες δροσερές, έναν τοίχο από χρυσάνθεμα και πασχαλιές, έναν τοίχο από κυκλάμινα και γιασεμιά κι έναν τοίχο από ανεμώνες και τριαντάφυλλα κόκκινα σαν τη φωτιά. Του βάλανε σκεπή από ηλιοτρόπια και μια καμπανούλα για κουδούνι. Έστρωσαν χαλί από χαμομήλια στο σαλόνι και στο μπάνιο γέμισαν την μπανιέρα τους με νούφαρα.

Δεν ήτανε βέβαια πολύ γερό, ήταν όμως το πιο όμορφο σπιτάκι του κόσμου.

Δεν άργησε να φανεί και ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι. Χτύπησε την καμπανούλα και είπε:
— Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα,
ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!
Τσιμουδιά τα λυκάκια. Τρέμανε σαν τα φύλλα από το φόβο τους.

— Αν δεν ανοίξετε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φόρα!
Με θυμό και φόρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ρίξω!
Τα λυκάκια τρομάζανε τόσο πολύ, που παραλίγο να
κατσαρώσουνε οι ουρές τους. Το μαύρο μάλιστα μαδούσε μια
μαργαρίτα κι έλεγε:
— Θα πέσει... δε θα πέσει... θα πέσει... δε θα πέσει...

Και πραγματικά, ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, πήρε μια βαθιά βαθιά ανάσα και ένιωσε την ευωδιά απ' τα κρινάκια, τις βιολέτες και τα γιασεμιά, τα χρυσάνθεμα, τα κυκλαμινάκια και τα τριαντάφυλλα τα κόκκινα σαν τη φωτιά κι όλα τ' άλλα τα λουλούδια να τον πλημμυρίζει.

Τι όμορφα που ήταν! Χάρμα!

Αντί να φυσάει, άρχισε να μυρίζει.

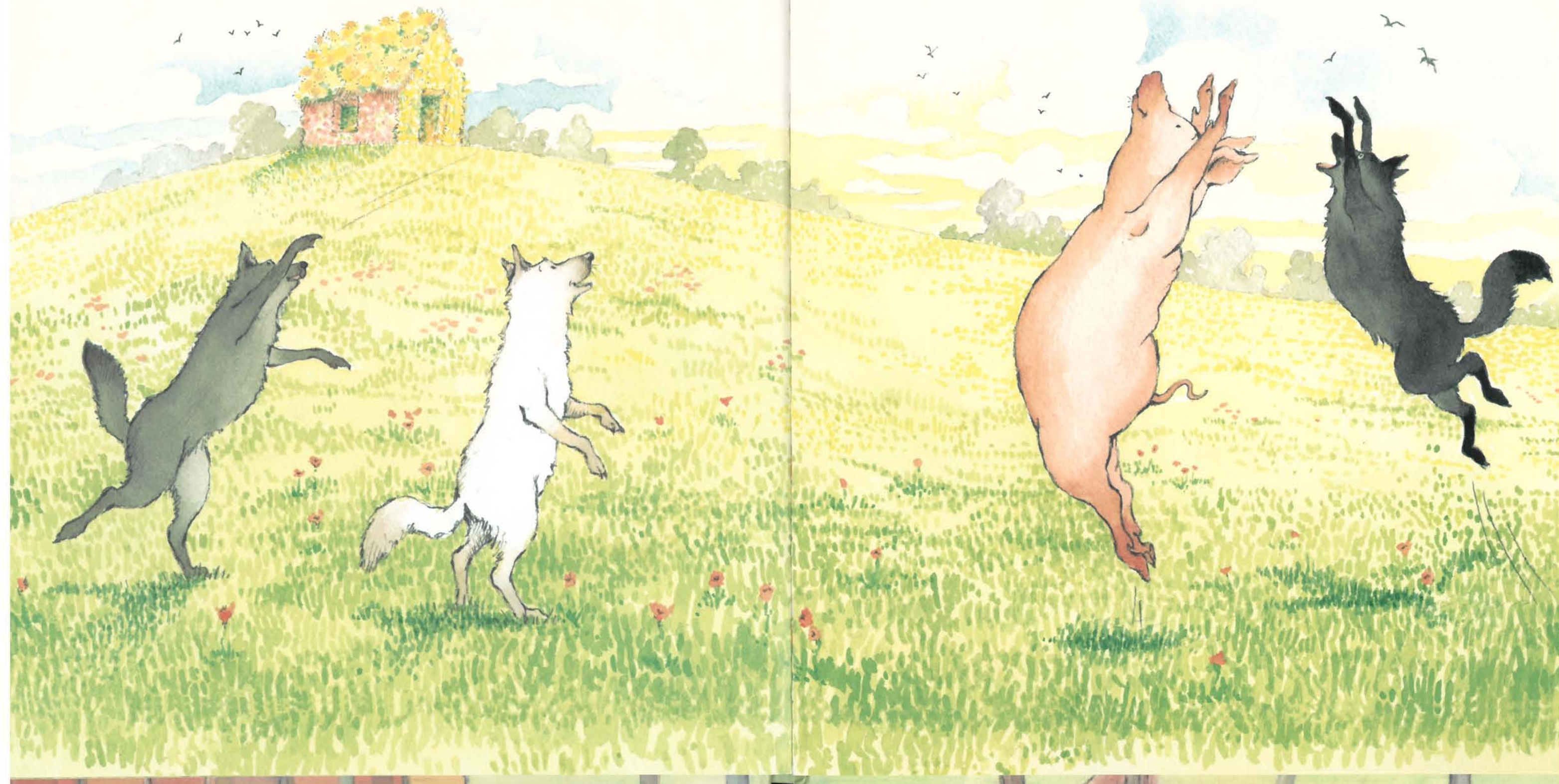
—Μουφ, μουφ!!! μύριζε και μουφ-μουφ-μουφ ξαναμύριζε.

Και όσο πιο πολύ μύριζε, τόσο πιο πολύ του άρεσε, και όσο πιο πολύ του άρεσε, τόσο πιο πολύ μύριζε, ώσπου ένιωσε ανάλαφρο σαν πούπουλο και την καρδιά του τρυφερή σαν λουλουδάκι.

Τα λυκάκια μισάνοιξαν την πόρτα και τι να δούνε;
Τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, με μια μαργαρίτα
στο αυτί να χορεύει ταραντέλα. Κατάλαβαν αμέσως ότι
ο Ρούνι-Ρούνι είχε αλλάξει και από ύπουλο, κακό γουρούνι
είχε γίνει θαυμάσιο, καλό γουρούνι.

Βγήκανε από το λουλουδόσπιτο, συστηθήκανε κι άρχισαν να
παίζουνε μαζί του χίλια δυο παιχνίδια. Και τι δεν παίζανε!
Παίζανε τόπι και κρυφτό, παίζανε αμάδες και κυνηγητό,
παίζανε μπερλίνα και κουτσό, κι όταν κουραστήκανε,
τον κάλεσαν στο
λουλουδόσπιτό τους.

Τον κέρασανε βυσσινάδα και φράουλες με κρέμα σαντιγί και
πάστα φλώρα και τρούφες και λουκουμάδες
και χαλβαδόπιτες και ζαχαρωμένα κερασάκια
και ζήσανε από τότε όλοι μαζί,
το θαυμάσιο, καλό γουρούνι και τα τρία μικρά λυκάκια.

Βουτιά στη φαντασία από τον διάσημο Έλληνα συγγραφέα!

Μπαμ, Μπουμ, Ταραταζούμ!

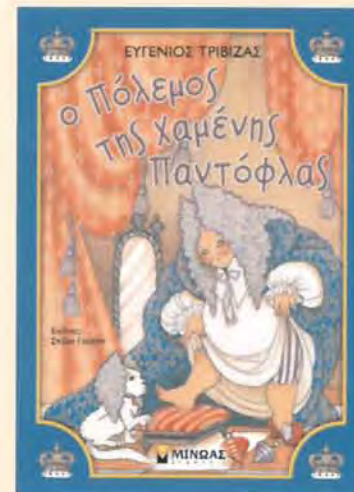
Η Φάλαινα που Τρώει
τον Πόλεμο

Εικόνες: *Ναταλία Καπατσούλια*
Γιατί οι σαλπικτές κρύβονται στις
θαλασσινές σπηλιές;
Γιατί οι τυμπανιστές παίζουν τελίτσες
στις καταπακτές;
Γιατί οι στρατηγοί μεταμορφώνονται
σε μπαλαρίνες και τσαχπίνες κολομπίνες;

Ο Πόλεμος της Ωμεγαβήτας

Εικόνες: *Αντώνης Ασπρόμουργος*
Τα παλιά τα χρόνια το Ωμέγα ήταν το πρώτο
γράμμα της Ωμεγαβήτας και το Άλφα το
τελευταίο. Το Ωμέγα όμως έπασχε από
ωμεγαλομανία και ήθελε να επιθεθεί στην
κινέζικη Αλφαβήτα. Τι συνέβη στην ιστορική
εκείνη μάχη και το Ωμέγα βρέθηκε
στο τέλος της Αλφαβήτας;

Ο Πόλεμος
της Χαμένης Παντόφλας

Εικόνες: *Στίβεν Γουέστ*
Ο βασιλιάς Σβουριμάρ χάνει την παντόφλα
του και κάνει τον κόσμο άνω κάτω για να τη
βρει. Θα τα καταφέρει; Ποιο ύπουλο
παιχνίδι παίζει ο Τζουμ Ατζούμ
Ταραταζούμ και του προτείνει να
κηρύξει πόλεμο; Τι ρόλο θα
παίξει στον πόλεμο ο σαλπικτής με τη
σουβλερή μύτη και τα μεγάλα αυτιά;

Ο Πόλεμος των Ούφρων
και των Τζούφρων

Εικόνες: *Χριστίνα Νεοφώτιστου*
Οι δύο εχθρικοί στρατοί των Ούφρων
και των Τζούφρων παρατάχθηκαν
ένα πρωί για να δώσουν μια τρανή
μάχη στην Κοιλάδα με τις Μοβ Τσουκνίδες.
Τι θα γίνει όμως
όταν τα όπλα τους αντί για
μπαζούκας είναι μπουζούκια και
αντί για κανόνια είναι κανό;

Άμεση Δράση Οι Μυστικές Περιπέτειες της Δανάς

Η Κινέζα κούκλα

Εικόνες: *Ράνια Βαρβάκη*
Το παιδί παίζει με τους αριθμούς,
τις αριθμητικές πράξεις, τα αινίγματα,
τους αναγραμματισμούς, εμπνέει
τις σχολικές του γνώσεις και αναζητεί λύσεις.
Ένα βιβλίο δραστηριοτήτων που συνδυάζει τη
χαρά με τη μάθηση, το γέλιο με την
αναζήτηση, την περιπέτεια με τη δημιουργία.

Η Χαμογελαστή Σειρά

Ο Μικρός Ερμής

Εικόνες: *Μυρτώ Δεληβοριά*
Ένα βιβλίο που παίζει με τα απαγορευμένα
«μη», ένας Ευγένιος Τριβιζάς που κάνει
τα παιδιά να ξεκαρδίζονται στα γέλια. Ένας
Ερμής αρχαίος αλλά και τόσο σύγχρονος!